

Salmer til 1. søndag efter påske i Kappel kirke den 24. april kl. 9.30

736 Den mørke nat forgangen er
247 Jesus, som iblandt os står
243 Luk øjne op, al kristenhed
249 Hvad er det at møde den opstandne mester
725 Det dufter lysegrønt af græs

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Hvornår er vi ved begyndelsen eller slutningen? Det spørgsmål kender vi alle alt for godt.

Filmen *Casablanca* slutter med en legendarisk replik, da Humphrey Bogart (Rick) vinker farvel til Ingrid Bergman (Ilsa), som han er vildt forelsket i og siger: Dette kunne være begyndelsen på et dejligt venskab. Men filmen slutter, og kærligheden sluttede før den begyndte.

Hvornår er vi ved start og hvornår ved slut?

Når vi rammes af sygdom, influenza eller corona, så spørger vi altid os selv eller lægen: er vi over det værste nu? Eller er vi kun ved begyndelsen?

Når samfundet rammes af økonomisk krise, er vi alle interesserede i at vide, hvor længe det bliver ved. I dag oplever vi stigende inflation, højere priser, men har vi set det værste nu? Er vi ved begyndelsen til noget værre eller er det værste overstået?

Når statistikker går op eller når statistikker går ned ad, ved vi aldrig, hvornår de flader ud og vender. Dog ved vi, at de som regel altid flader ud, for sådan er verden. Alting bliver ikke ved på samme måde.

Så det er evigt svært at vide, hvornår vi er ved begyndelsen eller enden.

Det var det også for Jesu disciple for 2000 år siden.

Da Jesus blev korsfæstet på Langfredag, så de det som slutningen, enden, en forfærdelig og blodig afslutning på flere års følgeskab til Jesus.

Disciplene havde aldrig nogensinde regnet med, at han bare kunne dø – som når man slår en flue ihjel.

Det var slutningen, og der var ikke mere.

Men Jesus genopstod påskedag. Det ved vi nu. Det anså disciplene med rette for umuligt.

Og i dagene efter påske hører vi forskellige beretninger om, at Jesus viser sig for disciplene og for kvinderne, og at de ikke kan genkende ham eller ikke vil tro på, at der er ham. De fire evangelier er her ret forskellige i deres beretninger.

Disciplene er allerede i fuld fart med at glemme alt det, de oplevede i Jerusalem, fortrænge alt om Jesus, både af frygt og af skuffelse, og var begyndt deres gamle liv som fiskere ved Tiberias' eller Geneserath sø.

Så disciplene gennemgik den største nedtur i påsken, som at lande i et sort hul, og så den største langsomme og mærkelige optur bagefter, da de langsomt finder ud af, at Jesus lever, at han ikke døde på korset, at han stadig er iblandt dem. Og han har mærker i hænder og fødder fra naglerne, der sømmede ham til korset – så det ER ham.

Jesus blev endnu 40 dage på jorden. Ind til Kristi Himmelfart.

Da jeg var ung syntes jeg denne tid var lidt mærkelig, det vigtige var jo sket, korsfæstelsen og opstandelsen, og så betød resten ikke så meget.

Men det er helt forkert.

For det vigtige i denne tid lige efter påske, at Jesus samler sine disciple om den opgave som forestår, nemlig at danne menighed eller kirke omkring budskabet. Uden de 40 dage havde vi aldrig haft en kristen kirke.

Så havde budskabet om Jesus, også om hans opstandelse, langsomt gået i glemslen, jo, de nærmeste vil nok altid fortælle om det, soldaterne på Golgata vil huske en mærkelig mand der blev henrettet, men igen kun en blandt tusinder.

Det er overdragelsen af opgaven til disciplene, som finder sted i de 40 dage, som er så vigtig, livsvigtig, for budskabet.

Det var også Grundtvigs egentlige indsats, hans kirkelige anskuelse og hans mageløse opdagelse, at det afgørende i kristendommen sker i de 40 dage mellem påsken og himmelfarten.

I den tid, mente Grundtvig, beredte Jesus disciplene på den gerning som forestod, og som vi hører om i Apostlenes Gerninger, nemlig at skabe menigheder der forkynder Jesu budskab. Grundtvig gjorde det på en lidt kejtet måde ved at postulere, at trosbekendelsen blev overleveret i denne tid, hvad ikke er faktisk korrekt. Men tanken er stadig rigtig.

Jeg er for tiden ved at læse P.C. Kierkegaard, altså Søren Kierkegaards storebror, og han var en af de første til at følge Grundtvigs anskuelse og skrev om, hvordan kirken, folkekirken, opstod i de 40 dage. Det er snurrig læsning og for P.C. Kierkegaard betød tilknytningen til og inspirationen fra Grundtvig, at han aldrig blev professor ved universitetet.

Helt modsat lillebroderen, Søren Kierkegaard, som slet ikke ville høre af en historisk begrundelse af kristendommen, det duede ikke, vi skulle tro blindt, uden grunde, uden historie, uden noget som helst andet end troen. Kaste os ud på 70.000 favne. Et efter min mening vanvittigt og

ekstremt synspunkt. Grundtvig er meget bedre, han havde blik for menigheden og fællesskabet og historien. Gud åbenbarer sig i historien.

Den grundtvigske valgmenighedspræst Anders Nørgaard, den store viderefører af Grundtvigs sag i Danmark i 1900-tallet, kaldte det for "protestantismens grundskade", da Luther afbrød den historiske forbindelse bagud til apostlene, og i arrigskab over den katolske kirke valgte at basere kristendommen på skriften alene, *sola scriptura*. Så fik vi skriftteologien, der alene dissekerer Bibelen og så fik vi et "exegetisk pavedømme", som Grundtvig aldrig blev træt af at kritisere.

Grundtvig sagde altid, at menigheden er ældre end skriften, og at det er den, som vi skal basere vores kristentro på. Og teologien har i det 20. århundrede gået meget mere i retning af skriften end menigheden, så vi kirkeligt er længere væk fra Grundtvig end nogensinde.

Set i det lys bliver evangeliernes beretninger også smukke fortællinger om disciplenes vanskeligheder ved, igen, at finde fodfæste hos Jesus. Vi hører om, at de ikke kan kende ham. I dag hører vi om, at det er svært at få genoprettet det gamle tillidsforhold mellem Jesus og disciplene, fortroligheden, kærligheden, fællesskabet.

Men det slutter til sidst med, at Jesus siger til Peter: følg mig.

Og det ved vi, han gjorde. Også at Jesu profeti om hans død i Rom, korsfæstet som Jesus selv, også blev virkelig.

Trods al usikkerhed og tvivl endte disciplene med at gå i døden for Jesus i deres iver for bringe budskabet ud i verden.

AMEN